

MISSIE AFBREKEN

Pieter Koolwijk

Missie afbreken

met illustraties van
Linde Faas

Lemniscaat Rotterdam

Van Pieter Koolwijk verschenen bij Lemniscaat:

Vlo en Stiekel

Vlo en Stiekel – Vliegen zwammen

Bens boot

Baas van de wereld

Prutje

Gozert

Luna

De trollen van Leif

© 2023 Pieter Koolwijk

Omslag en illustraties: © 2023 Linde Faas

Boekverzorging: Eveline Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2023

ISBN 978 90 477 1386 9

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, lessuggesties en extra's op www.lemniscaat.nl

Voor jou

*Ja, dit boek is opgedragen aan jou. De lezer.
Zonder jou zouden Gozert, Ties en Luna namelijk
niet kunnen bestaan.*

Dank je wel.

1. GERDA

De wereld is net een speeltuin. Eentje met meer kleuren dan een regenboog. Blauwe lucht met witte wolkjes. Groene bladeren, wapperend in de wind. Bruine takken die rustig heen en weer wiegen. De rode auto waar ik me achter verschuil. Het felgele tuinhokje een stuk verderop. En de paarse voordeur.

De voordeur van Gerda.

Gelukkig zit ik hier niet alleen. Ik heb mijn twee allerbeste vrienden bij me. Ties en Luna. Ties is mijn broertje en hem ken ik al sinds hij een roze baby is. Een roze baby met een gigantisch huilhoofd. Luna ken ik veel minder lang. Een jaar? Een week? Geen idee. Ik vind tijd maar raar. Ik snap niet zoveel van uren, minuten en eeuwen. We zijn in ieder geval wel samen op vakantie geweest. En als je dat doet, ben je supergoede vrienden. Dat is goed met een superheldencape om.

‘Zie je?’ zegt Ties. ‘Dit huis ziet er verdacht uit.’

De hele straat staat vol met hoge huizen. Sommige zijn tegen elkaar aan gebouwd, andere weer niet, maar geen enkele woning ziet er hetzelfde uit. En deze is echt ongelooflijk bijzonder.

Luna schudt haar hoofd. ‘Alleen omdat het een geel tuinhok heeft? Of een paarse voordeur?’

‘En een oerwoud in de voortuin,’ zeg ik.

Luna gluurde over de rode auto. ‘Dat kleine stukje? Dat is geen oerwoud.’

‘Welles.’ Ik kijk haar streng aan, ook al ziet ze me niet. ‘Het zijn wel honderd planten.’

‘Wel duizend,’ zegt Ties.

‘Honderdduizendmiljoen,’ zeg ik.

‘Ja!’ Ties grijnst breed. ‘Vol spinnen.’

‘En slangen.’

‘Spinslangen.’

‘En slangspinnen.’

‘Die zijn het gevaarlijkst,’ zegt Ties.

Ik knik.

En Ties ziet dat. Zo is hij. Hij ziet me altijd. Luna niet. Maar dat is oké. Zij kan juist weer heel goed luisteren. Dat is al veel meer dan de rest van de wereld. Andere mensen zien me niet. Horen me niet. Voor hen besta ik niet. Ze zeggen zelfs dat ik niet echt ben.

Onzin!

Natuurlijk ben ik anders dan Ties, Luna en alle kinderen, maar toch ben ik echt. Echt een grote broer. Echt een vriend. Echt een superheld. En nog veel meer. Dat mensen mij niet kunnen horen of zien, is hun probleem.

Niet het mijne.

‘Wil jij eerst gaan, Gozert?’ vraagt Luna.

‘Natuurlijk!’ Dit is waarvoor ik mijn roze superheldenpak heb aangetrokken. Ik spring omhoog, maak een salto en land op de rode motorkap. Daar blijf ik even staan, zodat mijn regenboogcape kan wapperen in de wind. Handen in mijn zij. Borst vooruit. Zo doen superhelden dat.

‘Pas op voor de spinslangen,’ zegt Ties nog.

Dan ben ik weg. Ik vlieg naar voren, duik over het gele tuinhek en land rollend tussen de groene struiken. Snel kijk ik om me heen. Geen spinnen. Geen slangen. Geen andere gruwelbeesten die me kunnen aanvallen. Gelukkig maar. Het pad naar de paarse voordeur ziet

er veilig uit en ook het huis lijkt van dichtbij niet eng, gevaarlijk of monsterlijk. Alleen verdacht.

Dat wel.

Ik wenk Ties. Hij fluistert iets tegen Luna en dan komen ze achter de rode auto vandaan. Ze sluipen dichterbij, klimmen over het hekje en kruipen naast me in het kleine stukje oerwoud.

‘Oké,’ zegt Ties. Hij controleert de bladeren om hem heen en veegt een spinnenweb van zijn arm. ‘En nu?’

Luna leunt iets voorover. ‘Er hangt een bord naast de deur,’ zegt ze. ‘Gerda. Waarzegster & Medium.’

‘Gerda de Griezelige,’ zeg ik.

‘Gerda de Gruwelijke,’ zegt Ties.

‘Griezelige Gerda de Gruwelijke,’ maak ik er dan van. ‘Volgens mij is ze een heks. Ze heeft namelijk een echte heksen-naam.’

Luna schudt haar hoofd. ‘Gerda is geen heksen-naam.’

‘Griezelige Gerda de Gruwelijke wel,’ zeg ik.

‘Klopt,’ zegt Luna. ‘Maar zo heet ze niet.’

‘Wel bijna.’

‘Ze is waarzegster!’ zegt Ties. ‘Superhandig. Dan kan ze heel goed zeggen waar alles is. Stel je bent je schoenen kwijt, dan weet zij waar ze zijn. Of als je niet weet waar je nieuwe school zit, dan kan zij de weg wijzen.’

‘Dat klinkt inderdaad superhandig, bro,’ zeg ik.

‘Ja. Mama is soms ook een waarzegster. Papa niet. Die is meer een waarvrager.’

Luna begint hardop te lachen. ‘Dat is helemaal niet wat het betekent.’

‘Niet?’ vragen Ties en ik in koor.

‘Nee. Een waarzegster kan je toekomst voorspellen en ze weet allemaal bijzondere dingen over je. Tenminste... dat zeggen ze. Geen idee of het echt zo is.’

‘Klinkt als een heks!’ schreeuw ik. ‘Gerda is een heks!’
‘Ze is een heks!’ gilt Ties met me mee. ‘Missie afbreken!’

‘Neeheel!’ Luna lacht zo hard dat ze moeite heeft met praten. ‘Geen... Geen missie afbreken,’ hikt ze. ‘Rustig...’ Er rolt een traan over haar wang. Een vrolijke traan.

‘Oké...’ Ik kijk nog een keer naar het naambordje. ‘En medium?’ vraag ik. ‘Wat betekent dat? Vast iets vreselijks.’

‘Dat is Engels,’ zegt Ties. ‘Dat betekent dat je gewoon heel erg gemiddeld bent.’

‘Een gemiddelde heks?’ Ik krabbel aan mijn hoofd. ‘Dat bestaat helemaal niet. Iedere heks is bijzonder. Het klinkt behoorlijk leugenachtig.’

‘Een medium kan met overleden mensen praten,’ legt Luna ons uit. ‘Met spoken. Geesten.’

‘Een heks!’ gil ik. ‘Ze is een heks!’

Ties schreeuwt dit keer niet mee. ‘Ook met onzichtbare jongens?’ vraagt hij, terwijl hij mijn kant op kijkt.

‘Misschien...’ Luna’s ogen twinkelen. ‘Dat moeten we uitzoeken! Gozert, zou je naar binnen willen gaan en proberen met haar te praten?’

‘Ja, echt niet!’ roep ik uit. ‘Ik ga niet zomaar het huis van griezelige Gerda in. Ik kijk wel uit!’

‘Griezelige Gerda de Gruwelijke!’ zegt Ties lachend.

‘Hoe noem je mij?’ klinkt ineens een stem.

Een griezelige en gruwelijke stem.

Gerda’s griezelige en gruwelijke stem!

We waren zo druk bezig met het naambordje dat we niet op het tuinpad hebben gelet. En nu staat ze daar. Haar grijze haren zitten in een warrige knot, haar oranje jas zit onder de kale plekken en haar zwarte schoenen

zijn versierd met kleurige strepen. In iedere hand draagt ze een gele boodschappentas, waarschijnlijk gevuld met de meest griezelige en gruwelijke dingen.

‘En waarom zitten jullie in mijn bosjes?’ De oude vrouw zet beide tassen op de grond en begint in haar jaszakken te graaien. Vast om haar toverstok te pakken zodat ze ons ergens in kan veranderen.

In kikkers.

Of slangspinnen.

Dat is wat heksen doen. Mensen betoveren.

‘Lusten jullie misschien een lekker kopje thee?’ vraagt de vrouw dan.

Ik heb genoeg gehoord. ‘Vergiftigde thee!’ schreeuw ik uit. Ik spring overeind en begin zo snel mogelijk rondjes te rennen met mijn armen in de lucht. ‘Missie afbreken! Missie afbreken!’ Mijn cape wappert zo hard dat ik er bijna van opstijg.

Ook Ties komt in actie. ‘Missie afbreken,’ schreeuwt hij. ‘Missie afbreken!’ Hij rent langs Gerda en schiet door het openstaande hek de tuin uit.

‘Missie afbreken,’ zegt Luna. Ze lacht een keer ongemakkelijk naar Gerda, haalt haar schouders op en rent daarna achter Ties aan. ‘Missie afbreken!’

Struikelend, lachend, vallend en weer opstaand. Zo rennen we door de straat en ontsnappen we aan de vergiftigde thee van Griezelige Gerda de Gruwelijke. ‘Missie afbreken! Missie afbreken!’ Tussen de geparkeerde auto’s door, meerdere malen de hoek om, tot we ons naast de slootkant in het gras laten vallen.

Missie afbreken.

‘Dat was echt lachen,’ zegt Ties na een tijdje. Hij leunt op zijn ellebogen en kijkt me breed grijnzend aan. ‘Jij voelt als vakantie, Gozert.’

‘Vakantie?’ vraagt Luna.

‘Ja,’ zegt Ties. ‘Vakantie van alle saaie dingen.’

Luna glimlacht. ‘Dat is hij zeker.’

Vakantie.

Ik gloei. Vanbinnen voel ik me geel en oranje. Het spuit door elkaar. Als feestelijke fonteinen vol vrolijkheid.

Vakantie.

Mensen gaan graag op vakantie. Mensen worden er blij van. Iedereen houdt ervan. Misschien is dat inderdaad wat ik ben.

Vakantie van alle saaie dingen.

2. INBREKER

Met zijn drietjes hangen we op de stoep bij ons huis. Luna is er deze keer niet bij.

Roberto wel.

Hij is een stuk jonger dan Ties. Geen idee hoeveel. Misschien wel honderdduizendmiljoen. Doet er ook niet toe. Roberto is stoer! Hij is nergens bang voor en kent heel veel woorden in een andere taal. Ook vieze. Ik vind hem geweldig, maar toch is hij vooral de vriend van Ties. Dat snap ik wel. Wij praten nooit met elkaar. Dan is vrienden worden best lastig.

‘Komt de inbreker er al aan?’ vraagt Roberto.

Ties kijkt mijn kant op. ‘Ga jij kijken?’

‘Natuurlijk, T.T.’ Ik ren in mijn politie-uniform op het huizenblok af, sprint langs de muur omhoog en zet mezelf tegen de dakgoot af. Alle kleuren van de regenboog suizen om me heen, met zilveren en gouden glitters die er vrolijk tussendoor vliegen. Ik schiet omhoog en blijf boven de huizen hangen. Vanaf daar heb ik goed uitzicht over de hele buurt.

Meteen zie ik hem lopen.

De inbreker.

Hij heeft zichzelf vermomd als postbode. De oranje-blauwe jas. De oranje tassen op zijn fiets. De brieven in zijn hand. Alsof ik daarin trap! Natuurlijk niet. Gelukkig hebben we ons goed voorbereid: een boobytrap bij onze voordeur. Een valstrik. Eentje waardoor hij het wel uit zijn hoofd zal laten om stiekem bij ons naar binnen

te piepen. Ties en Roberto hebben hem gemaakt. Maar wel met mijn hulp. Ties wilde eieren. Roberto tomaten. En het was mijn idee om ze allebei te gebruiken.

Ik duik omlaag en land naast Roberto en Ties op de stoep. 'Hij is er bijna,' zeg ik. 'Hij komt zo de hoek om.'

'Hij komt er zo aan,' herhaalt Ties.

Roberto kijkt gehaast om zich heen. 'Moeten we ons niet verstoppen?'

'Nee,' zeg ik. 'We doen alsof we spelende kinderen zijn. Dan vallen we niet op.' Mijn uniform is weer uit en ik sta in mijn gewone kleren. Sportschoenen, spijkerbroek en een hoody. Een felgele.

'Goed idee,' zegt Ties.

'Oké,' zegt Roberto. 'Waar gaan we zitten?'

'Huh?' Ties knijpt kort zijn ogen dicht. 'Nee, wat Gozert zei.'

'Wat zei hij dan?'

Dan gaat ineens onze voordeur open. Mama verschijnt in de opening. Vlak achter haar staat Rosalinde, de moeder van Roberto. Ze is iets kleiner dan mama en heeft heel veel haar. Echt superveel haar. Zoveel haar dat mensen zullen zeggen: 'Zo dan, die heeft veel haar!' Verder draagt ze graag kleurrijke kleding. Rood. Oranje. Roze. Nooit grijs of zwart.

'Ties!' roep ik en ik wijs naar mama.

Meteen komt hij overeind. 'Mam! Blijf staan!' Hij schiet op haar af. 'Niet op het karton staan.'

Mama kijkt omlaag naar het bruine karton dat voor onze deur op de grond ligt. 'Eh... waarom niet?'

'Omdat...' Hij krabbelt aan zijn nek.

'Omdat het bij ons spel hoort,' zegt Roberto. Ook hij loopt op de voordeur af. 'Er liggen allemaal dingen onder verstopt. Als je erop staat, gaat alles stuk.'

Mama knikt. 'Ik snap het.' Daarna kijkt ze naar Ties. 'Ik hoef ook niet naar buiten. Ik wil dat jij even naar binnen komt.'

'Ikke?' vraagt Ties verbaasd. 'Waarom?'

'Rosalinde en ik willen met je praten.'

'Nu?' Ties werpt een korte blik op het eind van de straat, waar de inbreker ieder moment kan verschijnen. 'Waarover dan?'

'Huize Hoopvol,' zegt mama.

Meteen verandert Ties van een stoere inbreker-verjaager in een klein, onzeker broertje. 'Huize... Huize Hoopvol?' stamelt hij. 'Wat is daarmee?'

'O nee. O nee. O nee.' Ik ga naast hem staan. 'Straks gaan ze je weer opsluiten!'

'Rosalinde wil wat dingen weten over de tijd dat je daar logeerde,' zegt mama. 'Meer niet.'

Rosalinde glimlacht. Zij kan dat op een heel speciale manier. Dan voelt alles goed. Als een ochtendzon die de mist wegduwt en de wereld verwarmt. 'Ik heb ook al even met Luna gepraat,' zegt de vrouw. 'Nu wil ik graag een paar vragen aan jou stellen. *Está bien?*'

'Oké,' zegt Ties zachtjes. 'Dat is goed.'

'Ik ga niet mee hoor, bro. Praten is saai.'

De waarheid is dat ik niks met Huize Hoopvol te maken wil hebben. Of Huize Hopeloos, zoals Luna het noemt. Ik wil niet eens aan die vreselijke plek denken.

Ties kijkt van mij naar Roberto. 'Jullie hebben dat ding dat jullie moeten doen.' Hij knipoogt en stapt dan over het karton ons huis binnen.

De deur gaat dicht.

'Zo, Gozert,' zegt Roberto. Hij kijkt de verkeerde kant op. 'Alleen jij en ik.'

Ik ga snel staan waar Roberto naartoe kijkt. Dan lijkt

het nog ergens op. Al blijft het nep. Hij kijkt dwars door me heen, naar iets ergens ver achter me. Auto's. Fiet-sers. Bomen. Geen idee. Wat ik wel weet, is dat het on-mogelijk is om iemand aan te kijken die je niet kunt zien.

En dat de inbreker de straat in komt gefietst!

'Roberto!' zeg ik. 'Hij komt eraan!'

'Zullen we snel een goede verstoppiek uitzoeken, Gozert?' vraagt Roberto. 'Voordat die inbreker er is?'

'Roberto!' Ik schreeuw. Ik spring om hem heen. 'Kijk nou! Het is al te laat!'

De inbreker heeft zijn fiets neergezet en loopt met en-veloppen in zijn handen van deur naar deur. Om naar binnen te kijken! Te gluren! Om uit te zoeken waar hij gaat inbreken!

'Roberto!'

Maar Roberto loopt rustig bij ons huis vandaan, met zijn rug naar de inbreker toe. Het is echt heel erg on-handig als iemand niet naar je luistert.

'Robertooo!'

Dan draait hij zich om. Alsof hij ergens heel ver weg toch iets hoort. Mij. Een vogel. De fluitende inbreker die een postbode nadoet.

'O nee,' zegt Roberto zachtjes. 'De postbode.'

'O ja,' zeg ik. 'Dat is de inbreker.'

'Straks loopt hij in onze val!'

'Dat is precies de bedoeling.'

'Ik moet hem tegenhouden.'

'Nee! Juist niet. Dit is de inbreker.'

'Meneer! Meneer!' Gehaast loopt Roberto op de in-breker af. 'Meneer, pas op.'

De inbreker kijkt zijn kant op, maar stopt niet met lo-pen. Hij duwt brieven door een brievenbus zonder naar

binnen te gluren. Zijn blik blijft op Roberto gericht terwijl hij recht op ons huis af loopt. 'Waarvoor?' vraagt hij.

'Meneer!' Roberto holt nu naar hem toe. 'Niet op het karton...'

Te laat.

De man stapt op het karton, zakt er met één been in en verliest zijn evenwicht. Hij valt voorover, zo met zijn hoofd tegen onze voordeur. Boenk. Brieven vliegen door de lucht. Van links en rechts worden er tomaten op hem afgevuurd en uit het slaapkamerraam van Ties vallen eieren omlaag.

Allemaal raak!

Het is geweldig.

Glorieus.

Missie gelukt!

Of... toch niet. Het is niet genoeg. De man is te sterk. Te gevaarlijk. Scheldend, mopperend en schreeuwend klautert hij overeind. 'Ben je soms niet goed bij je hoofd?'

'Missie afbreken!' schreeuw ik. 'Missie afbreken.'

'Het spijt me, meneer,' zegt Roberto. Hij begint de brieven bij elkaar te rapen die verspreid op de grond liggen. 'Dit was niet de bedoeling.'

'Missie afbreken!' roep ik nog een keer. 'Missie afbreken.'

'Niet de bedoeling?' herhaalt de man. Spuug vliegt uit zijn mond. 'Niet de bedoeling? Wat is dan in Hermes-naam wel de bedoeling?'

'Er... er loopt hier ergens een inbreker rond,' zegt Roberto.

'Roberto, wat doe je? Nou weet hij dat we hem doorhebben.' Ik til mijn handen op en laat ze dan vallen. 'Laat ook maar. Ik geef het op. Missie mislukt.'

Met Roberto werkt dit niet. In ieder geval niet zonder Ties of Luna. Maar ja, die zijn allebei druk met iets anders. Geeft niet. Ik ben vakantie. En je kunt nou eenmaal niet altijd op vakantie. Dat weet ik ook wel. Alleen is het wel een beetje stom. Gelukkig weet ik precies wat ik moet doen.

Iets leuks!

Vroeger ging ik me vervelen als ik niet bij Ties kon zijn. Dan werd ik suf en zuchterig. Dan ging ik juist aan stomme dingen denken. Maar die kun je beter ver weg stoppen, bedekt met een dikke laag leuk. Dus zak ik door mijn knieën, zet me op mijn allerhardst af en schiet omhoog de blauwe lucht in. Weg uit de straat. Weg van Roberto. Weg van de schreeuwende inbreker die onder de eieren en tomaten zit. Als ik hoog genoeg in de lucht ben, buig ik af richting de flatgebouwen van de stad.

Daar is altijd wat te doen.